

Exposició fotogràfica

Robin Townsend

Sureda, taps, incendis i llevaires

Museu del Suro de Catalunya. Palafrugell

Del 10 de maig al 13 de juliol de 2025

www.museudelsuro.cat

#museudelsuro

Organitza

Museu del Suro de Catalunya
Palafrugell
MNACTEC

Amb el suport de:

SISTEMA TERRITORIAL
MNACTEC

càtedra d'estudis
del suro

10/05/2025 >
13/07/2025

Sureda: taps, incendis i llevaires

Fotografies de
**Robin
Townsend
Pi-Sunyer**

Robin Townsend Pi-Sunyer (Virginia, EUA, 1953) es va introduir al món de la fotografia quan, de jove, la seva mare li va regalar una càmera. Amb la família –per part materna, amb arrels a La Jonquera i Roses– es van instal·lar, definitivament, a l'Empordà l'any 1966. Es va llicenciar en Història moderna. Va ser fotògraf *freelance* i, tot creuant els Pirineus, becari del *National Geographic*. Fins la jubilació va ser corresponent de l'agència EFE a Girona.

Townsend és un fotògraf de profunda mirada etnogràfica. Retrata el moment a través d'una doble dialèctica: una de social, centrada en el món dels treballadors, la *working class*; i, una segona, fixada en el paisatge resultat –precisament– d'aquesta correlació de forces entre natura i cultura. Perquè tot espai natural és un espai social. Tot retrat paisatgístic té una traça humana, arquitectònica, d'enginyeria. El paisatge humà de l'Empordà feréstec –d'aquesta exposició– mostra rostres i expressions de vives i profundes mirades que sonden l'esperit humà. Els llevaires dialoguen amb l'arbre, l'escolten, el piquen, claven la picassa i, si marxa bé, fent la ratlla i la corona, l'escorça del suro cedeix. Es desprèn deixant una olor dolça, perfumada. És una feina dura, modela el cos i la psicologia.

Després de dues dècades de progressiu abandonament forestal i agrari, a mitjans de la dècada de 1980, es va produir un incendi colossal. Va cremar l'Albera d'una forma dramàtica. Canviava el paisatge d'una forma dràstica i perturbadora. Amb l'incendi de 19 de juliol de 1986, vist en perspectiva, es produïa un enorme xoc –també emocional–, s'obria una acceleració insòlita, es traspassaven uns límits i es transitava cap a un nou (des)ordre. A partir d'aquell moment, en el món rural, res va ser com abans. Aquell mateix any Espanya entrava a la CEE, un graó al món de la globalització neoliberal i, un pas més, per a la terciarització de l'economia. El foc –l'incendi– ho transforma tot: la biodiversitat i la relació amb la sureda, que mor o s'abandona. Comença un nou cicle.

Les fotografies d'en Robin estan fetes amb un enquadrament conscient i metòdic. Algunes mostren els ecos d'una civilització perduda, de masos abandonats en la boscúria, d'altres, aspectes tecnològics de les fàbriques de taps dels anys vuitanta. La seva formació en història és fonamental per entendre aquesta mirada documental, amb contingut històric. L'autor actua com a una sort de notari que aixeca acta d'un moment precís. Cada imatge té el poder de contrastar i dialogar amb les altres i mostrar alguns dels canvis d'aquest territori humà.

Lluís Serrano (UdG). Comissari de l'exposició

© Robin Townsend

Un incendi és la fi i el principi. La sureda es converteix en un paisatge lunar, de negre tenyit que dona pas al renaixement i a l'esperança

Paisatges de cristos negres, crucificats pel foc purificador i destructor que ha convertit en cendra espais carregats de vivències humanes.

Llevar és una feina antiga, autèntica. Gairebé una litúrgia i un diàleg entre el llevaire i l'arbre. Cal estimar i saber escoltar que diu cada planta

© Robin Townsend